

שיא רית יעקב

ביטאון

יוצא לאור על ידי מרכז מוסדות נדבורנה ביתר בארה"ק | בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנה ט' | גיליון ת"א | פרשת בהעלותך תש"פ

"מן הבאר הוא"

דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר צוקללה"ה

ויעש כן אהרן - להגיד שבחו של אהרן שלא שינה. ולכאורה איך משבחים את אהרן קדוש ה' שלא שינה מציווי השי"ת, והלא כל בר ישראל, אף הפשוט ביותר לא ישנה מצווי מפורש מאת השם, וכי זה שבחו של אהרן?

ויש לבאר זאת על פי מאמרם ז"ל (חגיגה יג): "כל שראה יחזקאל ראה ישעיה, למה יחזקאל דומה? לכן כפר שראה את המלך, ולמה ישעיה דומה? לכן כרך שראה את המלך."

וביאור הדברים הוא, כי כל מה שחזה יחזקאל בנבואת מעשה המרכבה, ראה גם ישעיה, אלא שיחזקאל נמשל לכן כפר שראה את המלך, ואחזתו התפעלות עצומה אשר גרמה לו להודיע על כך מחמת נוראות המראה אשר ראה, לא כן ישעיה, הדומה לכן כרך שרואה את המלך תכופות, ואינו נבהל כ"כ בראייתו, מחמת שכבר נעשה רגיל בו, כביכול, ועל כן לא חש לספר כל אשר ראה.

ובזה אפשר להבין את חשיבותו הגדולה של אהרן הכהן ע"ה, ואמר 'ויעש כן אהרן', דבאמת ליכא שום הו"א שישנה שום אדם מאת אשר יצטוו מפי עליון להדיא, אלא כיון שקרבתו לפני המקום וגודל שגב רום קדושתו היתה נוראה עד למאד, הוה אמינא למיחש כי ישנה מחמת הרתת והחלחלה שיאחזוהו בראותו רוב גדולת וקדושת הקב"ה, כי מדרגות השגתו היו לאין ערוך, ע"כ משבחו הכתוב, שעם כל זאת, כיון שהיה דומה לכן כרך הרגיל לראות קדושת המקום, ולכן לא שינה שום דבר בתפקידו, והיה יכול לצמצם מעשיו לקיים מצוות ה' כראוי.

אוצר שיחיו"ק

לפרקים אל היכל ה' ומרוב התלהבות אינו עוצר ברוחו ושוכח את פרטי המצוות, רק ככה גדול עומד ומשרת בבית ה', ומחויב לצד הדבקות התמידית לדאוג לקיום הלכות עצומות עם פרטים ופרטי פרטים.

נתחזק תמיד להיום במדרגת "בן כרך", על ידי ההתקרבות תמיד אל השי"ת בלי היסח הדעת, והלימוד תמיד בשולחן ערוך אורח חיים, שעל ידי זה נעשה כל חייו בית מקדש מעט, ונעשה בן כרך הרואה פני המלך, וממילא יגיע למדרגת "שלא שינה".

שלא שינה

"שלא שינה", שהתלהבות הבלתי נתפשת של קדוש ונאצל שכזה, לא הפריעה אל עבודת המלך, בהיותו משתמש, כביכול, בכלי השגרה של "ההימצאות" הבלתי פוסקת בשמי שמייה של עבודת קרבת האלוקים.

לא פשוט להימצא במקום הנראה כסותר, כאילו, אשר מצד אחד - רחמנא ליבא בעי, הלב הבורע ויוקד ביקוד קדושים עליונים, לעשות רצונך אלוקי חפצתי, עם כל מורשי הלב המשועבד לאלוקי השמים, להתלהב... להתלהט... להשתוקק... ובו בזמן, להקפיד קפידה של יראת חטא, שלא לעבור אף על קוץ קוצו של פרט זה או אחר, בקיום ההלכות המלוות את קיומי כל המצוות כולן, בלי יוצאת מן הכלל.

זה לא פשוט, משום שהיא מדתו של אהרן, שכל מצויאתו הייתה - שלא שינה, שאינו משנה מרצון ה', כי ההתפעלות שלו מאוירא דהאי היכלא, מתועלת רק לצורך העבודה הקדושה, בעת עשייתה ובדרך קיומה, אך לא לצורך טשטוש הגבולות המחויבים לצורך אותה עבודה עצמה. בעת הקיום הנוהר משגיאה, שימש אהרן בכהונה הנוספת שלו - שבת בבית ה' כל ימי חייו. זו הייתה בבואה של אותה קירבה שזכה לה בן הכרך, ואשר מכוח אותה קירבה, היה מסוגל שלא לשנות כלל את רצון ה' יתברך כמלוא נימה.

רבינו הקוה"ט שעד לפני מעט שנים עוד חי בינינו וחפץ עלינו כל היום, גילם כל חייו את דרך קדושה זו. ההתלהבות הנפלאה ורגשי הקדושה הנוראים, לא גרמו לו מעולם לעבור על תג אחד מהשולחן ערוך, זמן תפילה וכיו"ב. והכול מחמת מדרגתו הגדולה שהיה "בן כרך", לא כמי שנכנס

יציאת השבת	כניסת שבת	ביתר - ירושלים	ת"א - בני ברק	לונדון	ניו יורק
21:00	19:07				
20:58	19:24				
22:28	20:54				
21:38	20:04				

הזמנים לפי שיטת ר"ת

הפלא עבודת השם יתברך, נדרשת להיות כאש לוהטת של התלהבות, המנורה הטהורה עם שבעת הנרות הבורעים אל הקב"ה, חוט מתמשך של אהבת ויראת הבורא, כשכל החושים, רמ"ח האברים ושס"ה הגידים מגויסים אל קרבת האלוקים ודבקות מוחלטת בו יתברך.

ההתלהבות הגדולה היא אור גדול, ללא מסגרת וללא צמצום, אין לה גבולות ותחומים, היא מקפת את כל ההויה של העובד, מנסיקה אותו לרום. קיים חש גדול, כי בהיות האדם חסר גבולות, אינו יכול לרדת לפרטים מעשיים של עשה ולא תעשה.

ההיתקלות בהלכות מצמצמות, או בעשיית פעולות גשמיות המכוונות אל קיום הרצון העליון, קשות עליו. אש אינה יכולה לשרות בכלים, הכלים לא יכולים לסבול את ריבוי האור. כאן על "איש הדבקות" לסגל לעצמו מידה נוספת, המשלימה את מרקם הטהור המרהיב של בנין דבקותו בחי החיים.

העזרה באה בדמות השגרה, ההתמצאות, הקביעות הקדושה. לא השגרה האוטומט והמשאננת, אלא ביקור קבוע בהיכלא דמלכא, להיות "שייך" אל עולם העבודה, להיות "קביעה בהני חבורתא", כך שהתלהבות שאינה מאפשרת צמצום, תוגבל בכל זאת - בהיות העובד כבן כרך, הרואה תמיד בנועם ה' ומבקר בהיכלו באורח תדיר.

באהרן קדוש ה', התקיימה השלמות הנשגבה הזאת, שמצד אחד הוא זה אשר נבחר להציץ במה שגבול הסבולת האנושית מאפשרת - אך עם מימד זה של עומק דעומק, נצטווה על תכנון פרטי פרטים של הלכות המקדש, הדורשות שימת לב, דקדוק, זהירות ועשייה נכונה.

"זה שבחו של אהרן" - זה הלימוד הגדול שלמדים אנו מהמשרת הראשון בקודש פנימה,

דברות קודש

מנ"ק מוך אדמו"ר שליט"א

ליל שבת קודש פרשת בהעלותך תשע"ז

שמבקשים אנו מאת הבורא ית"ש, ש"הארון" שהם הת"ח והצדיקים כמובא לעיל, יהיה להם הכוח בזכות התוה"ק, לעמוד מול כל גלי שעבודי ותחבולי היצה"ר, הנטפל ביד חזקה לאלו הת"ח ולעם ישראל בכללו, וזהו קומה ה' ויפוצו אויבך וינסו משנאיך מפניך, שהיצה"ר היא אויבם ושונאיהם העיקרי של הנפש הישראלי, הרוצה חלילה לחזות באבדונם, ובזכות התורה שהיא התבלין המועילה והמשמרת ביותר נגד היצה"ר ינצחו אותו היטב. וכבר מילתינו אמורה [רעיון דרעיון נשא תשע"ז] מה שביאר הרה"ק החיד"א זי"ע בספרו "מראית העין" עמ"ס נזיר את אשר אמר רב יהודא אמר רב (סוטה כג): לעולם יעסוק אדם בתורה ומצוות שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה. והקשה וכי איך התיר רב יהודה לאדם לכתחילה ללמוד שלא לשמה? אלא, דאיתא בחז"ל (בבא בתרא טז): בראתי יצה"ר בראתי תורה תבלין, שהתורה היא התבלין המיוחדת כנגד היצה"ר, וממילא, כשילמד אדם אפי" שלא לשמה, מ"מ יחליש ע"י לימודו את יצרו הרע, ועי"כ יבוא במרוצת הזמן ללמוד לשמה, [והדברים מרטיטים לבם של ישראל] הרי, שאין סגולה כסגולת התורה להחליש כוח יצר לב האדם, ולכך מייעץ לנו רבינו החיד"א שילמד האדם את התורה, אפי" בו בעת אין לו הכוח והחשק, כיוון שעיי"כ מחליש הוא את יצרו, וממילא, יהיה לו החיל והחוסן להגביר את יצרו הטוב.

וכבר ידוע מה שגילה לנו ברוח קדשו רבינו הרמב"ם בתחילת פרשתינו, שפרשה זו יפה נדרשת על נרות חנוכה, וזה היה הנחמה שניחם השי"ת את אהרן שלא היה עמוהם בחנוכת המזבח. ובימי החנוכה נתגלה אורה הגנוז של תורתנו הק', ולכן, כשקורין אנו פרשה זו בודאי תהא הקריאה מעוררת זמנה של חנוכה, להאיר לנו מנועם זיו התורה.

יעזרנו השי"ת, שנזכה ללמוד וללמד לשמור ולעשות את כל דברי תורתנו הק', מתוך מנוחה ושמחה ושלוה והשקט ובטח, ויפתח לבינו ויאר עינינו בתורתו, למען נזכה להגות בה יומם ולילה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, עדי נזכה ונחיה ונראה בביאת מלכנו משיח צדקינו במהרה בימינו, אמן.

ויעלו יותר ויותר במדריגתם, ואז יפוצו וינסו כל אויבי ושונאי הת"ח והצדיקים, עכתו"ד. חזינו מהכי, שהיצר נטפל בראשונה לת"ח וצדיקים - בני עם סגולה העוסקים יומם ולילה בתורת ה', ועי"כ משקיע הוא את כל מרצו ואונו להכשיל צעירי צאן קדשים לבל יתהלכו באור ה', וכך ביארו צדיקי קדמאי את הפס' (תהילים כז, ג) מי יעלה בהר ה' - ומי יקום במקום קדשו, כלומר, שעבודת האדם היא לא רק לעלות מעלה מעלה, אלא העיקר היא להיות לו תקומה בעבודתו לבל ימוט לעולם. וכך מצינו בדברי חז"ל שכשהלך אברהם לעקוד את יצחק בנו נדמה לו השטן כים וכזקן וכו', וכל זאת על מנת למנעו מלעמוד חלילה בנסיון השי"ת, אולם, לא כן אברהם אשר העיד עליו הכתוב (יהושע לג, כד) אחד היה אברהם, וכן אמר הנביא (נחמיה ט, ח) אתה הוא ה' האלהים אשר בחרת באברהם וגו' ומצאת את לבבו "נאמן" לפניך. רצ"ל, שכיוון שעמד בכל הנסיונות, הרי שהוא עבד נאמן לאדונו מבלי להרהר אחריו במאומה. ולא עוד, אלא שכוח עמידתו בנסיון עקידת יצחק בנו, עומדת לנו ולזרעינו לזכרון ולזכות עולם, עד שמזכירים אנו כל זאת השכם והערב בחודש הרחמים והסליחות, למען יעמדו לנו מעשיהם הנשגבים למגן ולמחסה, להטיב עמנו בעמדינו לפניו ביומא דדינא.

ועל פי מה שהגיענו עד הלום, תתבאר היטב דברי רש"י הק' דלעיל, דהנה ארז"ל (תמיד ל): וז"ל: ואבן היתה לפני המנורה ובה ג' מעלות שעליה כהן עומד ומטיב את הנרות וכו', היינו, ששבחו של אהרן היתה בכך, שאעפ"י שכשעלה ונתעלה מעלה מעלה בשליבי הההשגות, היה יכול ליפול בנסיונות וכו"ל, מ"מ, לא נשתנה ממנו מאומה ולא נפל מדרגותיו כחוט השערה, כיוון שעמד בכל עת ובכל שעה בכל הנסיונות. וזהו נמי כוונת דברי המדרש הנזכ"ל, אמר להם הקדוש ברוך הוא, לא שאני צריך לכם, אלא שתאירו לי כדרך שהארתי לכם וגו', רצ"ל, לא שאני צריך לאורכם בהדלקת הנרות, אלא לרמוז ולהורות לכם בזה אני בא, כשם שהנסיונות שאני מביא עליכם תכליתם להעלות אתכם ולהאיר נשמתכם, כך מבקש אני ממכם לעמוד ולהתחזק בכל אלו הנסיונות ובכך תאירו לי נשמתכם כיוון דלטובה כוונתי. ובזה יובן נמי על מה שאנו אומרים הפס' ויהי בנסוע הארון וגו' בעת פתיחת הארון, כיוון

בתוה"ק (ת, ב, ג) דבר אל אהרן ואמרת אליו, בהעלותך את הנרות, אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות. ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרתיה כאשר צוה ה' את משה. וברש"י הק' ביאר ז"ל: להגיד שבחו של אהרן שלא שינה. ורבים כבר נתייגעו בכך לבאר דבריו, וכי תעלה על הדעת שמה שאהרן לא שינה ממה שצוהו השי"ת תיחשב כדבר שבשבח? ובמדרש רבה כאן (טו, ה) איתא ז"ל: זה שאמר הכתוב (תהלים יח, כט) כי אתה תאיר נרי, אמרו ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, רבש"ע, לנו אתה אומר שנאיר לפניך אתה הוא אורו של עולם והאורה דרה אצלך דכתיב (תניאל כ, כ) ונהורא עמיה שרא, ואתה אומר אל מול פני המנורה הוי כי אתה תאיר נרי? אמר להם הקדוש ברוך הוא, לא שאני צריך לכם, אלא שתאירו לי כדרך שהארתי לכם וגו'. ולכאורה יל"ד, דעדיין טענת ישראל חזקה ביותר, כיוון דהאור נמצא ביד ה', וכי מה יתן ומה יוסף לו אורם של ישראל?

והנראה בס"ד לבאר דבריהם הק'. בהקדם מה שביאר בקדשו הרה"ק מקאזניץ זי"ע ועי"א בספרו "עבודת ישראל" בפרשתינו בד"ה ויהי בנסוע הארון וכו' וזהו תו"ד. דהארון מכוון כנגד התלמיד החכם הנקרא "ארון" כשארז"ל (שבת לב). שקורין לארון ארנא, והנה דרכי הצדיקים להתקרב לבוראם דבר יום ביומו, ומי שהבורא ב"ה רוצה בו, מנסה בכמה נסיונות אם יעמוד בו, ואז אם יתחזק ויעמוד על משמרתו אז יעלה מעלה מעלה בהשגותיו, וכמ"ש במדרש כאן עה"פ קח את הלויים, זהו שאמר הכתוב (תהלים יא, ה) ה' צדיק יבחו, אין הקב"ה מעלה את האדם לשררה עד שבוחן ובודק אותו וגו', ובשעת הנסיון הוי ירידה לצורך עליה, והענין היא, דכמו העולה במעלות שליבי הסולם עוקר רגל אחת ממשנהו ורגלו נמצא באויר שהיא מקום סכנה, וברגע ההיא צריך שמירה וזהירות יתירה לבל ימוט ארצה, כמו"כ, בשעת נסיון הבא על האדם, על אף באם יעמוד איתן בעת הנסיון יעפיל בהשגות גדולות ונפלאות, מ"מ, בעת ההיא נחשב כנעקר רגלו באויר וצריך אז שמירה מעולה, וזהו כונת הפס' ויהי בנסוע הארון, רצ"ל, כשהת"ח נוסע מענין לענין ומדריגה למדריגה, אזי, ויאמר משה, צריך היה משה להתפלל על הצדיקים, קומה ה', שיהיה ה' בעזרתם שלא יפלו ואדרבה יתחזקו

מורא מקדש

מתוך הספר הנפלא
"הליכות עולם-שבת קודש"

סעיף ב'

בעקבות דברי אלוקים חיים שזכינו לשמוע מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
בענין חומר האיסור בשעת התפילה ומורא מקדש
הננו להעתיק בזה פרק מורא מקדש מתוך הספר הנפלא
"הליכות עולם-שבת קודש" ב' חלקים, הנהגות והוראות רבינו זי"ע בענין שב"ק.
באדיבות מכון דבר חיים - מורשת רבוה"ק לבית נדבורנה.

ב. פעם ליקט רבינו קובץ מאמרים וציטוטים מספרים הקדושים ומצדיקי
הדורות בחומר האיסור שלא לדבר דברים בטלים בעת התפילה וקריאת
התורה וציוה להדפיסם לזיכוי הרבים^[1], וקרא שם הקונטרס "נהלך ברגש"^[2].

[1] היה מעשה כשרצה רבינו לחזק את יתדות קדושת בית הכנסת, על ידי פרסום איסור שיחת חולין בשעת התפילה. רבינו ליקט אז במשך תקופה כל מיני מאמרים מחז"ל וספרים הקדושים בענין חומר שיחה בביהכ"נ, ונתנם ביד מי מאנשי הבית, שיוליך את החומר לדפוס ויכין מהם חוברות לפרסום ברבים. הלה הלך ועשה, אך ברצותו לזכות את אחד מידידיו במצווה, הציע לו לממן את הוצאות הדפוס, כדי שתעמוד לו לזכות. הסכים הידיד על אתר, אך התנה זאת בכך ששמו לא יופיע על גבי הקונטרסים, ואף לא ייאמר בעל פה לשום אדם.

כאשר יצא הקונטרס מהדפוס והציגו זאת בפני רבינו לשביעות רצונו, ביקש לדעת כמה עלתה ההדפסה, בכדי לשלם מכיסו. השיב השליח כי אין צורך במעות, שכן פלוני אלמוני החפץ בעילום שמו, שילם את כל ההוצאות. רבינו הפך את הקונטרס לאחוריו כדי לראות את שמו של הנדיב, אך להפתעתו לא נרשם שום שם... אף השליח בתמימותו מילא פיו מים, ולא חפץ לגלות לרבינו את שמו של התורם, שהרי הלה אסר זאת בתוקף... רק לאחר שהסביר לו רבינו כי עליו בוודאי לא התכוון, וכי מותר לו לגלות את זהות האיש, נקב השליח בשם. רבינו הפליא אז מאד את המידה הזאת, שאדם מנדב סכום הגון מכיסו ומותיר את המצווה מוצנעת, ולאות הוקרה שלח לקרוא לתורם, והעניק לו את הקונטרס בתוספת חתימות יד קודש.

[2] יצוין שעפ"י רצון קדשו נקבע במשך תקופה שיעור בקונטרס זה לאחר שיעור הדף היומי הנמסר ע"י הרה"ג ר' פנחס משה לנדמן שליט"א. מן הענין לצטט חלק מתוך הקונטרס שנלקט ע"י רבינו: מובא בספר חרדים פרק מז: ובמדרש אמר רבי אלעזר ב"ר יוסי, פעם אחת הייתי מהלך בדרך ומצאני אליהו זכור לטוב, ועמו ארבעת אלפים גמלים טעונים, אמרתי לו מה אלו טעונים, אמר לי אף וחימה, למה, לעשות נקמה באף וחימה במי שמספר בין קדיש לברכו, בין ברכה לברכה, בין פרק לפרק, בין אאומן יהא שמייה רבא ליתברך, בין גאולה לתפלה, ולא עוד אלא שאין תפלתו נשמעת לפני הקב"ה, שנאמר ולא אותי קראת יעקב. וכל המכוון בתפלתו ואינו מדבר, אין תפלתו חוזרת ריקם, שנאמר תכין לבם תקשיב אזנך, ע"כ: ובס' ליקוטי מהרי"ח (סדר תפלת י"ח) מביא בשם מרן האר"י ז"ל, דעל ידי הדיבורים שמדברים בבית הכנסת, נעשה ר"ל דבר, ולכן חטאו גדול מנשוא, כמו חטא קין שהרג לאחיו, ובהו פ"י מאמר חכו"ל במסכת ב"ק, דבר בעיר אל יהלך יחיד בבית הכנסת, שמלאך המות מפקיד כליו בבית הכנסת, רצה לומר שהכליו של מלאך המות הוא בבית הכנסת, שבחטא זה הורג את הבני אדם, עיי"ש.

וכתב הכלבו (דף ט') וז"ל: אוי להם למדברים דברים בטלים או שחוק בשעת התפלה, כי ראינו בעינינו כמה בתי כנסיות שנחרבו על שנהגו בהם קלות ראש, עכ"ל. ורבינו יהודה החסיד ז"ל בס' חסידים, מזהיר ואומר, שביהמ"ד שנהגין בו קלות ראש, סופו נופל ביד ערלים, כי לא נהגו נכרים קלות ראש ובזיון בבית ד', עד שנהגו בו ישראל. ועוד כותב שם: אסור לספר שיחה ולנהוג קלות ראש ובזיון בבית הכנסת בעמדינו לפני מלכינו אדון כל האדון ית"ש, ואוי להם לרשעים הנהגים קלות ראש, אשר לא אימת ש-ד-י עליהם, ולא פחדו ומוראו על פניהם, ולא יבינו ולא יקחו משל, כי עבדו איי כתיים, ידעו והתבוננו, כי בכל הארצות ההם, המלכים כורעים על ברכיהם בבית תפלם, ועומדים בפחד ורעד, וכפיהם פרושות לאלהיהם מעשי ידי אדם, אשר לא יראו ולא ישמעו, אמנם אנחנו העומדים לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה חי וקיים, רם ונשא ית"ש ויתעלה זכרו, אליו כל דומיות ותהלות, על אחת כמה וכמה שיש לנו לעמוד לפניו באימה ביראה בפחד ורעד וברתת וכו', עכ"ל.

ובס' יסוד ושורש העבודה (שער ב' האשמורת פרק י') כתב וז"ל: הנה בשעה שהאדם הולך לבית הכנסת, יקבל על עצמו שלא ישיח בבית הכנסת שיחת חולין חס ושלום, כי השח שיחת חולין בבית הכנסת, הוא עון פלילי רחמנה ליצלן. וזה לשון הזוהר הק' (פרשת תרומה דף קל"א ע"ב) מאן דמשתעי בבי כנישתא במילין דחול, וי ל'י דאחזי פרוודא, וי לי דגרע מהימנותא, וי ל'י דלית ל'י חולקא באלקא ד'ישראל, דאחזי דהא לית אלקא ולא אשתכח תמן, ולית ל'י חולקא ב'י ולא דחל מיני' ואנהג קלנא בתקוני עלאה דלעילא וכו' עכ"ל, (ובתרגום ללשה"ק: מי שמדבר בביהכ"נ דברי חול, אוי לו שמראה פירוד, אוי לו שגורע האמונה, אוי לו שאין לו חלק באלקי ישראל, כי מראה בזה שאין אלקים, ואינו נמצא שם, ואין לו חלק בו, ואינו ירא ממנו, ונהוג בזיון בתיקון העליון של מעלה). ועי' זוה"ק ח"ג רכט: בגודל השכר לאלו ששותקים בשעת קריה"ת, ואלין אינן דחשות לספר תורה, אינן בדיקונייהו דחיון, ומני לון קודשא בריך הוא, לאעלא לון בחדר דמראה אש בית לה".

פרי צדיק

מהנעשה והנשמע בחצר הקודש

בימים הקשים שעברו על עם ישראל בעולם כולו, וכהכנה דרבה לקראת קבלת התורה.

בשב"ק לאחר תפילת מנחה, התקיים השוה"ט דנעילת החג, 'מה יפו פעמיך בנעלים'..

ביום ראשון פר' בהעלותך, השתתף כ"ק מרן רבינו שליט"א בשמחת נישואי בן ידידנו הרה"ח יעקב היזלר הי"ו.

לאחר סדר לימוד כל הלילה באופן נעלה ביותר זכו להתפלל בהתלהבות ואש קודש מיוחדת כאשר לפני ברכת 'אהבה רבה' שרו ניגוני דביקות והתעוררות.

לאחר תפילת שחרית התקיים קידושא רבא, אשר במהלכו סיימו אברכי ובחורי קהילתנו את מסכת ביצה, אשר תיקן כ"ק מרן רבינו שליט"א ללמוד דף מידי יום ביומו

ובחזוונתא רבה בבחי' 'וגילו ברעדה' בהתרוממות ובהתעלות מיוחדת.

לאחר תפילת מנחה, בהתקדש החג, עד תפילת ערבית בזמן ר"ת כנהוג, נשמעה שיחת התעוררות ע"י הרה"ג ר' משה וינבך שליט"א, מג"ש בבית מדרשינו, אשר הלהיב את הקהל בהכנה דרבה ובמעלת החג הק' הבעל"ט.

ביום רביעי פר' נשא, זכו קהל אנ"ש לתפילת ערבית וספירת העומר האחרונה בשנה זו, בהתרוממות ואש קודש מיוחדת ברוב עם, בראשות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א.

חג השבועות - זמן מתן תורתנו הק', עבר על קהל אנ"ש הי"ו, בצילא דמהימנותא של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, ביראה עילאה

**בליל שבת קודש
לא יערוך
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
שולחן הטהור**

נדבת ידידנו הנכבד הרה"ח **דוד נחום בוקצין הי"ו** **להודאה להשי"ת על כל חסדיו ולרגל השמחה השרייה במעונו בהולדת הנכד שיחי' בן לחתנו הר"ר משה ברגר הי"ו**
ידיד שיזכו לרות רוב נחת וקדושה ממנו ומכל יוצ"ח מתוך כס"ם.

כוס תנחומים
נשגב קדם ידידנו הנכבד הרה"ח **איתמר הרש הי"ו** ומשפחתו החשובה **על פטירת אישתו ע"ה**
המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון, שלא ישמע עוד שוד ושבר בנבולכם, אך טוב וחסד, ששון ושמחה ידפוקם כל ימי חיכם.
המשתתפים בצערכם קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

073-3834583
קול קהילתנו
מהנעשה והנשמע בחצר הקודש

מזלא טבא וגדיא יאה
מעומקא דליבא נברך בזאת את אנשי שלומינו **שהשמחה במעונם**
הרה"ח אברהם לפקוביץ הי"ו לרגל שמחת אירוסים הנכד
הרה"ח שמואל איזנבך הי"ו לרגל שמחת הולדת הנכד
הרה"ח דוד נחום בוקצין הי"ו לרגל שמחת הולדת הנכד
הרה"ח יעקב היזלר הי"ו לרגל שמחת נישואי הבן
הרה"ח צבי לפקוביץ הי"ו לרגל שמחת אירוסים הבן
הרה"ח ליפא אונגר הי"ו לרגל שמחת אירוסים הבת
הר"ר דוד בטלמן הי"ו לרגל שמחת הולדת הבן
הר"ר משה ברגר הי"ו לרגל שמחת הולדת הבן
יח"ד שיזכו לראות מהם ומכל יוצ"ה רוב נחת ותענוג דקדושה
כעיתירת קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר